

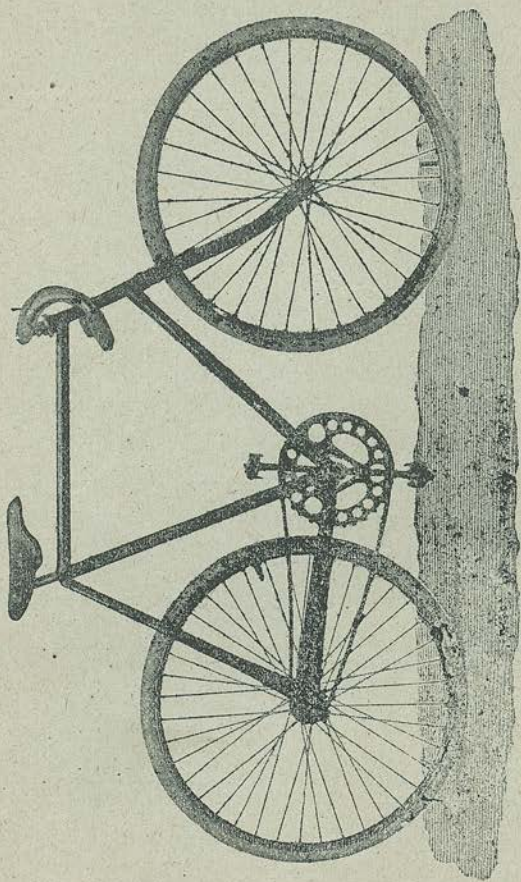
Huis ALBERT STRUYF

GELDENAAKSCHÉ VEST, LEUVEN

Tentoonstelling 1907 (Goude Medalie)

BAANRIJWIELEN B. S. A. « 3 FUSILS »

(Het beste der Wereld)

COURSRIJWIELEN « DURKOPP »
(Bereiden door VANDEBROECK en al de grootste Kampioenen)

Houdt zich slechts bezig met het maken van rijwielen aller-
eerste hoedanigheid, welke iedereen voldoening geven.

Katalogen op aanvraag

Leuvensche

 Liederaavond

2de LIEDERBOEK

LEIDER :

RIK VANSTEENBEECK

LEUVEN

Drukkerij H. VANBIESEM, Leopold Vanderkelenstraat, 6
1911.

1. Toen het Roodborstje trouwde.

Gedicht van Leo Michielsen.

Muziek van A. Cluytens.

Een Winterkoninginneken,
van tak op taksken sprong,
gedost in vederkleederkens,
terwijl ze een liedje zong.
Roodborstjes hart gaat popelen.
Hij groet haar zeer beleefd.
Hij maakt een heel net buigingsken.
Zijn gansche lijfken beeft.

« Lief Winterkoninginneken,
wilt gij mijn vrouwken zijn ?
dan krijgt ge kersetaartekens
en drinkt ge bessenwijn.
Ik schaf u vederkleederkens
gelijk de Goudvink draagt.
Zeg, wilt ge, koninginneken,
of is 't te veel gevraagd ? »

Wel bloost het koninginneken,
maar wacht niet en zegd : « ja,
En laat het morgen trouwfeest zijn,
dan komt de pret weldra.
Ik houd van kersetaartekens,
ik houd van bessenwijn,
maar 'k draag toch deze kleederkens,
die net en simpel zijn. »

Het Winterkoninginneken
met Roodborst is getrouwd.
Nooit had er eenig vogelken,
een blijer paar aanschouwd.
Ter bruiloft togen burekens
in feestelijken tooi ;
ze volgden bruid en bruidegom
en vonden beiden mooi.

2. De Koekoek.

Gedicht van Frans Liekens.

Muziek van Fr. Andelhof.

I.

Het zonneken scheen in het ruischende woud.
En duizenden vogelkens sprongen,
Hun harteken blij op het levende hout,
En werden niet moede gezongen.
Een lijsterken riep er tot meester koekoek,
« Daar straks heb 'k niets over gelaten,
't Wordt tijd dat ik aas voor ons avondmaal zoek
Blijft gij bij uw wijfken maar praten » !

REFREIN.

Fa li, Fa li la,
Zoo klonk het in 't bosch.
Fa li, Fa li la, 't is zonnige tijd ;
Nu raakt ook het hartje van 't maagdeken los,
En éér ze 't kan voelen, Fa li 't is al kwijt

II.

Daar zat ook in 't bosch in de schauw van den boom,
Marieken alleenig te breien :
Haar zieleken vlotte in een teederen droom,
Dat deed er de lachende Meie.
Het meideken hoorde de vogelkens aan,
En peinsde wat mogen ze zingen :
Wie geeft er mij ook zoo'n paar vleugelkens aan,
En leert mij die wondere dingen

III.

Marieken liet gillend de priemekens los,
Want plotseling stond daar een jongen ;
Maar hij nam heur handjen en zij kreeg een blos,
En schooner dan vogelkens zongen,
Zoo sprak hij : « Ge wilt dus zoo'n zangertje zijn,
O, mieken, maar kijk in de boomen ;
De vogelkens bouwen een nesteken klein,
Om samen van liefde te droomen.

IV.

Wel kijk, zei Koekoek, tot zijn snaterend wijf,
Dat paar zit daar lekker te vrijen ;
Och, man, blijf nu toch met die gekheid van 't lijf,
Het kind zit daar ernstig te breien.
Jandorie, riep Koekoek, dat wist ik niet, neen,
Maar 't moet toch wel zoet zijn om keeren,
Zoo mondjen op mond en de handen ineen...
Zoo wou ik het ook nog wel leeren.

3. Mijne Moedertaal.

Gedicht van Frans Decort.

Muziek van Rik Van Steenbeeck.

I.

Mijne moedertaal, mijne moedertaal.
Wie of haar ook kleineere,
Min ik als mijn vaderland,
Sta ik voor met hand en tand !
O, mijn Neerlandsch, ja mijn Neerlandsch, } bis.
Dat houd ik steeds in eere !

II.

Mijne moedertaal, mijne moedertaal
Wat andere komt daarnevens !
Zwaardgeklatter, klokkenklank,
Snarespel en minnezang !
O, mijn Neerlandsch, ja mijn Neerlandsch, } bis.
Dat alles zijt gij tevens !

III.

Mijne moedertaal, is de schoonste taal
En zou ze 't ook niet wezen,
Haar verkiezen zou ik nog,
Want zij is de mijne toch !
O, mijn Neerlandsch, ja mijn Neerlandsch, } bis.
Wees eeuwig mij geprezen !

4. Tineke van Heule.

Gedicht van René De Clercq.

Muziek van Emiel Hullebroeck.

Tineken van Heule, ons maartje,
Kan werken gelijk een paardje,
Kan melken, kan mesten,
Kan schuren gelijk de besten,
Tineken van Heule ons maartje,
Staat hoog in de gunst van mijn vaartje,
En als moederken haar prijst,
Dat mijn zuster er om krijscht,
Dan lach ik een beetje in mijn baardje !

REFREIN.

Liever dan een visch die in een goudzee zwemt,
Liever dan een vogel die geen sporen kent,
Liever dan een freule,
Tineken van Heule
Tineken ons maartjen in zijn hemd ! } BIS.

Tineken heeft geld noch goedje,
Noch landeke, noch pandeke, noch koetje,
Noch huisje, noch kruisje,
Noch een lappeken voor op mijn buisje,
Tineken heeft geld noch goedje,
Maar een hemel is haar lachen en haar groetje,
Als ze trippelt naar de bron,
Met haar emmer in de zon,
En haar klompeken vast aan haar voetje :

REFREIN.

Tineken van Heule mijn minneken,
Op u staat mijn zoetste zinneken,
U lust ik, u kust ik,
Op uw harteken bouw en rust ik.
Tineken van Heule mijn minneken,
Mijn poezelig dubbel kinneken,
Leg uw handeke in de mijn,
En een bruiloft zal het zijn,
Van een boer en een schoon boerinneken :

REFREIN.

5. Speldenwerksterslied.

Woorden van C. De Vischere.

Muziek van E. Hullebroeck.

I.

Het zonneken rijst, het klokje slaat vijf,
Daar binnen wat gaat er zoo snel ?
De boutjes die vliegen gezwind door elkaar,
De vingers spinnen een weefsel zoo klaar,
En over en heen gletsen, kletsen de boutjes dooreen
En 't gaat er zoo geestig en vreugdig,
En 't klinkt er zoo luimig en jeudig :
De kantjes van Vlaanderen men koopt ze alom !
Van wippe, de wippe, de bom !

} BIS

II.

Het zonneken brandt. Het klokje slaat twaalf,
Daar binnen het werken valt stil !
De boutjes die rusten met spelden en schaar,
En liggen te soezen getast op elkaar,
Met kwettrend gedruisch, stappen, trappen de
[meisjes naar huis

En 't gaat er zoo geestig en vreudig,
En 't klinkt er zoo luimig en jeudig :
De kantjes van Vlaanderen men koopt ze alom ! } BIS
Van wippe, de wippe, de bom.

III.

Het zonneken duikt, het klokje slaat acht,
Doch binnen hoort men het niet !
De boutjes die wippen nog altijd op maat,
De vingers tasten naar spelden en draad,
En over en heen klotsen, botsen nog boutjes
[doorheen.

En 't gaat er zoo geestig en jeudig,
En 't klinkt er zoo luimig en vreudig
De kantjes van Vlaanderen men koopt ze Alom } BIS
Van wippe, de wippe, de bom.

6. De Arbeid.

Gedicht van P. Van Assche.

Muziek van Aug. De Boeck.

De landman, die er spit en zaait
In regen, hitte of wind,
Of egt en ploegt, of pikt en maait
En 't graan in schoven bindt,
De visscher, visschend op de zee
Bij maan of zonnebrand,
Die noeste werkers werken mee
Aan 't heil van 't Vaderland.

De mijner, die de kolen graaft
Diep uit der aarde schoot ;
De pudler, die verschreoid er slaaft
Voor d'oven, vlammeend rood ;
De zeeman, die naar veilge ree
Ons schatten brengt van 't verste strand,
Die noeste werkers werken mee
Aan 't heil van 't Vaderland.

Want arbeid adelt hem die wint
Zijn dagelijksch brood in eer.
Een volk, dat heil in arbeid vindt,
Wordt machtig meer en meer.
Hij zij gegroet in dorp en stee
Wie leeft door eigen hand !
Die noeste werkers werken mee
Aan 't heil van 't Vaderland.

7. 't Vertelselken.

Gedicht van V. Van Craeynest.

Muziek van Rik. Van Steenbeeck.

I

« Wil naar mij nu toch eens luisteren,
Tiereliere !
Wil naar mij nu toch eens luisteren, »
Sprak een jongen tot een meid
« Wat ik u in 't oor ga fluisteren,
Tiereliere ! } bis.
Wat ik u in 't oor ga fluisteren
Had ik graag u lang gezeid,
Toe, kom nader want voorwaar,
Tiereliere ! } bis.
Mijn vertelselken is raar ! » } bis.

II

« Op mijn mouw iets laten spelden,
Tiereliere !
Op mijn mouw iets laten spelden,
Door een « stouten » jongen man,
Die me gaarne wat vertelde,
Tiereliere ! } bis
Die me gaarne wat vertelde,
Neen daar hield ik nimmer van.
Daar het al zoo late wordt,
Tiereliere ! } bis.
Uw vertelselken zij kort ! » } bis.

III

« Leest ge niet in mijne kijkers,

Tiereliere !

Leest ge niet in mijne kijkers,

Een verruklik liefdelied ?

Kent ge wel iets degelijkers ;

Tiereliere ! } bis.

Kent ge wel iets degelijkers ;

't Zegt wie u zoo gaarne ziet

En u wilde voor zijn bruid...

Tiereliere !

Mijn vertelselken is uit !

} bis.

} bis.

IV

't Meisken, plots begon te blozen,

Tiereliere !

't Meisken, plots begon te blozen,

Aarzlend hem bescheid te doen...

't Werd een zalig minnekoozen,

Tiereliere ! } bis.

't Werd een zalig minnekoozen,

En ze kreeg den eersten zoen,

Wijl ze zei, op zachten toon :

« Tiereliere !

Uw vertelselken is schoon ! »

} bis.

} bis.

V

Later woonden zij te gader,

Tiereliere !

Later woonden zij te gader,

In een huisken net en klein.

Trouwe moeder, brave vader,

Tiereliere ! } bis.

Trouwe moeder, brave vader,

Duurzaam was hun liefde rein,

Zij herhaalden, bij gezoen

Tiereliere !

Vaak 't vertelselken van toen...

} bis.

} bis.

8. Daar reed een boer naar Leuven.

(Naar eene oude wijs)

Muziek van Oscar Roels.

Daar reed nen boer naar Leuven,
naar Leuven reed er nen boer,
hij kwam een boerinneke tegen
en 't boerinneke zei « Bonzour ».
Met blanke, blinkende eierkes,
met boterke trok het naar stee.
« Karlijntje kind, Karlijntje lief,
Karlijntje rijde nie' mee ?

Geen tweemaal moest ze peizen,
stak toe de botermand,
stak toe het eierkorveken,
stak toe hem de poezele hand.
En wip! 't zat op den wagen,
en hoep! 't zat naast hem neer.
Ze hielden bei van praten
en praatten over 't weer.

Ze praatten en ze praatten...
Hoe 't kwam dat wist geen een,
de bank was lang en groot genoeg
en ze zaten zoo dicht bijeen.
Ze praatten en ze praatten
hoe dorst hij het bestaan!
Ze praatten niet meer, ze lezelden...
En geen levende ziel langs de baan!

Karlijntjes zwarte kijkers
die hebben het gedaan,
hij keek naar heur, zij keek naar hem
en hij kon niet weerstaan...
« Uw dievige deugnietsoogskes,
Karlijntje, die hebben 't gedaan »
Hij kuste blij heur wange :
« Karlijntje ? Is het misdaan ? »

Daar reed nen boer naar Leuven.
Een zoentje alhier, aldaar.
Reed gansch alleen naar Leuven
en keerde getween van daar...
Er rijden er veel naar leuven
zoo jong ende vrij voorwaar !
Ze komen Karlijntje tegen...
Ze komen verkocht van daar !

9. Prins Karnaval

Vastenavondlied bebroond door het Algem. Nederlandsch Verbond (A. T.

Gedicht van Willem Gijsels.

Muziek van Mev. Mathijssens.

Prins de Karnaval is meester,
Hei, hoe beester zijn bestier !
Hoe-hei ! Hoe-hei ! hoe meer plezier !

Breek het hoofd wie 't breken wil, Lariefafa !
Wij gaan heden op den dril ! Lariefafa !
Vastenavond is in 't land,
Die den geest en 't hart ontspant.
Ieder loopt hem achterna.

Larie-fa-la ! La-rie-la-rie-fa !

Heeft men 't masker voor 't gezicht, Lariefafa !
Och, wat wordt de tong dan licht ! Lariefafa !
En ge wint bij 't avontuur,
Wel een meisje op den duur,
Dat al mag van heur mama !

Larie-fa-la ! La-rie-la-rie-fa !

Maakt de zotskap niet gelijk, Lariefafa !
Jong en oud, of arm en rijk, Lariefafa !
Wees dan niet te zeer verrast,
Hebt g' een oude kwene vast,
Onder 't krakend falbala,

Larie-fa-la ! La-rie-la-rie-fa !

Drinken, minnen, dans en lied, Lariefa !
't Is voorwaar zoo zot nog niet, Lariefa !
't Gaat den mensch als met den hoog,
Steeds gespannen wordt hij droog,
Droge bogen bersten dra,
Larie-fa-la ! La-rie-la-rie-ta !

10 Het lied van den Landman

Gedicht van Theodoor Sevens.

Muziek van Emiel Hullebroeck.

Wij drijven den ploeg door het land,
En zaaien dan graan op de voren;
En werkend met nijvere hand,
Zoo winnen wij weelderig koren,
En gaan wij den akker eens rond,
Zoo welt ons één lied uit het hart :

REFREIN.

O Vlaandren gezegende grond,
Gij hoedt ons voor kommer en smart!

} BIS.

Wij drijven den ploeg door het veld,
En zaaien dan graan op de voren ;
Wij zijn niet bevreesd voor geweld,
Geen rossen vertrappen ons koren
En zien wij den oogst in het rond,
Zoo vloeit ons één lied uit het hart :

REFREIN.

Wij bergen den oogst in de schuur,
En duchten geen wintersche dagen ;
Dan schuiven wij dicht bij het vuur,
En lachen met buien en vlagen,
En slaan wij den blik in het rond,
Zoo vloeit ons één lied uit het hart ;

REFREIN.

11. Bij Moeders feestdag.

Peter Benoit.

Hoe geweldig klopt mijn hartje,
En wat ben ik blij van zin,
Nu ik zeggen mag aan Moeder,
Dat ik haar zoo zeer bemin.

Beste Moeder, liefste Moeder,
Zie, ik kom al juichend nader,
Kus mijn wangjes,
Vat mijn handjes.
O mijn Moeder, Moeder zoet !
Wat zijt Gij voor mij toch goed.

Gij verzorgt mij, laat mij leeren,
Toont mij 't spoor van eer en plicht ;
Al uw werken, al uw zwoegen,
Is voor mij, en valt U licht.

Beste Moeder, enz.

Leef gelukkig, beste Moeder,
O dit smeek ik knielend af.
En ik dank den God des hemels,
Die mij zulke Moeder gaf.

12. Een modemaaksterke zingt.

Gedicht van Hendrik Van Rooy.

Muziek van Alfons Schrey.

Van heel vroeg in mijn vertrekje
Werk ik vlug tot 's avonds laat,
Hier een plooiiken, daar een trekje
Tot het alles heerlijk staat.
'k Maak er hoedjes voor eenieder.
Fijne, grove, groot en klein.

Hier een strikje,
Laar een prikje,
Ginds een flikje.
Ziet hoe fijn
en hoe rein
't Hoedje klein

'k Werk met lust en blijden iever
Want mijn vrijer, flinke Jan,
Ziet zijn Netje eens zoo liever
Daar hij weet dat 't werken kan.
En de jongen heeft gelijk ook :
« Armoë wacht die luiaards zijn. »

Steeds onafgebroken zorgend
Spaard' ik vlijtig eenig geld ;
'k Heb het laatste Zondag morgend
Met plezier eens nageteld.
Niet zooveel meer en wij trouwen,
O ! wat zal 't een vreugde zijn !

Die dat lieken zong en dichtte,
Was een meisje schoon van leest ;
't Werd al spoedig vrouw Van Trichte,
Werken doen zij om ter meest...
't Moeken maakt nu voor haar kleuters.
Hoedjes van heel zacht satijn.

13. De twee Koningskinderen

OUD LIED.

Het waren twee koningskinderen,
Zij hadden malkander zoo lief ;
Zij konden bijeen niet komen,
Het water was veel te diep.
Wat deed zij ? Zij stak op drie keersen,
Als s'avonds het dagelicht zonk :
« Och liefste, kom, zwem er over ! »
Dat deed 's konings zone, was jong.

Dat zag daar een oude kwene,
Een al zoo venijnig vel ;
Zij ging er het licht uitblazen.
Toen smoorde de jonge held.
« Och moeder, mijn liefste moeder,
Mijn hoofdje doet mij toch zoo wee !
Mocht ik er een wijle gaan wandelen,
Gaan wandelen al langs de zee ».

— « Och ! Visscher, zoo sprak zij, « visscher,
Mijns vaders visscherkijn,
Gij zoudt er voor mij eens visschen ;
Het zal u geloond wel zijn ! »
Hij smet zijne netten in 't water,
De loodekens gingen ten grond ;
In 't korte was daar gevischet
s'Konings zoon, van jaren zoo jong.

Zij hield er haar lief in haar armen
En prong er met hem in de zee.
« Vaartwel », zei zij, « schoone wereld,
Ge ziet er mij nimmer meer.
Vaartwel, o mijn vader en moeder,
Mijn vriendekens allen gelijk,
Vaartwel, mijne zuster en broeder ;
Ik vare naar het hemelrijk. »

14. Kerlingaland.

Gedicht van Th. Sevens.

Muziek van Karel Mestdagh.

Waar de Kerelen woonden, daar wonen wij goed : (BIS)
Daar golft op de voren
Het welige koren,
Daar weren de duinen den reuzigen vloed....
O Kerlingaland (3 maal), gegroet !

Want de Kerelen minden, bevrijdden dit land : (BIS)
Zij steunden den standaard
Zij redden den landaard,
Al leefden zij bij eenen roggenen kant...
O Kerlingaland (3 maal), gegroet !

Wat die Kerelen wonnen bewaren wij vrij ; (BIS)
Wij haten wat valsch is,
Bestrijden wat walsch is,
Verschoppen den waan en de dwingelandij...
O Kerlingaland (3 maal), gegroet !

15. Lientje en Mientje

Gedicht van Willem Gijssels.

Muziek van Ernest van Nieuwenhove.

Lientje en Mientje liepen
Verloren in het groen ;
Om 't even wat ze riepen
Er was niets aan te doen !
En d'avond smeed,
Zijn donker kleed
Ras, ras,
Op alles dat er was.

Een dwergje kwam hen tegen
Van uit het droomenland ;
Komt, ik zal u verplegen
Geeft mij gerust de hand.
Gij krijgt een bed
Rijk afgezet

Fijn, fijn,

Van goud en van satijn ! »

't Kabouterken, heel schrander,
Schonk hun een beddeken elk ;
't Een was een roosje. 't ander
Een blanke leliekelk
Maar als de haan
Zijn hoorn deed gaan

Tuurluit !

Dan was het droomen uit !

16. Klein Kleuterke.

Kinderliedje.

Woorden van Hendrik Van Rooy.

Muziek van Alfons Schrey.

Ik heb een heel lief broerke...
Een kleuterke zoo klein ;
Met witte, vette voetjes
En pollekers zoo fijn.
En oogskens lijk den hemel
Zoo schoon, zoo helder blauw !
En traantjes in die oogjes
Lijk zilvren perels dauw.

En schoon roode wangskens
Met kleine kuiltjes in...
En lichte blonde haarkens...
Een putteken in de kin !
En lieve kleine oorkens.
Och ! 'k weet niet almaal wat !
En teere zoete lachjes ..
O ! 't is zoo'n kleine rat !

Hij kan zijn mollig armke
Zoo teeder om u slaan
En in zijn fraaie wiegske
Zoo wagg'lend recht dan staan
Hij kan zoo aardig roepen
Dat alleman verschiet...
Hij kan zoo zoetjes slapen
Als moeder zingt een lied !

17. Bellotteken.

Gedicht van L. De Schutter,

Muziek van Van Nieuwenhoven.

Belloteken, mijn zotteken,
Wilt gij mijn liefste zijn ?
Ik zal u altijd geerne zien
In liefde-zonneschijn.
Bellotje lachte en sprak bedeesd :
« Ik ben nog nooit verliefd geweest...
Maar wat ik weet, dat weet ik wel :
Verliefd zijn is geen kinderspel ! »

Bolleteken, mijn zotteken,
Willen wij trouwen gaan ?
Wij zullen, heel ons leven lang,
Malkander goed verstaan,
Bellotje lachte en sprak bedeesd :
« Ik ben nog nooit getrouwd geweest .
Maar wat ik weet, dat weet ik wel :
Het trouwen is geen kinderspel ! »

Bollotteken, klein zotteken,
is nu al lang getrouwd.
Zij draagt den trouwring met fatsoen
en 't heeft haar nooit berouwd.
Al wie 't haar vraagt, zegt ze onbedeesd :
« Ik ben nog nooit zou blij geweest...
En minnen, vrijen, trouwen, wel :
't Was allemaal maar kinderspel ! »

18. Dat de zon in 't water schijnt.

Gedicht van Pol Anri.

Muziek van Karel Mertens.

Vischjes, die in 't helder water
Met zijn babbelend geklater,
Nu eens opduikt, dan verdwijnt : (BIS)
Vroolijk spartlend gansche dagen,
Och, ik kan het wel verdragen,
Dat de zon in 't water schijnt. (BIS)

Liefjes, die gaat minnekoozen
En nu denkt, dat aan de rozen
Elke scherpe doorn verdwijnt ; (BIS)
'k Zal u niet meedoogloos plagen,
Want ik kan het wel verdragen,
Dat de zon in 't water schijnt ! (BIS)

Buurman, is mijn pree maar pover,
Is mijn zondagspak wat grover
En mijn smaak niet zoo verfijnd ; (BIS)
Ik zal om mijn lot niet klagen,
Want ik kan het wel verdragen,
Dat de zon in 't water schijnt. (BIS)

Makkers, als gij soms blijft hangen
In de kroeg bij pint en zangen
Met de vrienden van de pret : (BIS)
't Is toch zulk een vreeselijk kwaad niet,
Zeg maar, dat de zon... Neen 't gaat niet,
Want die is al lang naar bed. (BIS)

19. Mijn Trien.

Volkslied.

J. Princen.

I.

Zooals mijn Trien, is geen klappei geschapen,
Klip klap hier, klip klap daar, klip klap hier en daar.
's morgens al vroeg, al is zij nog aan 't gapen,
Toch hare klepel gaat, (6 maal)

II.

Het meul'ken draait, zij is reeds aan het babblen,
Over Bet, over Jan, over Bet en Jan!
En daarom ook, kan zij geen tweemaal knabblen,
Of hare klepel gaat! (6 maal)

III.

Na het ontbijt, is zij bij Fien gaan zoeken
Nieuws van hier, nieuws van daar, nieuws van hier en daar;
Nieuws met den macht, en dat uit alle hoeken,
En hare babel gaat, enz.

IV.

Ook, na de mis, zal men ze tegen loopen,
Dan met Lien, dan met Kaat, dan met Lien en Kaat,
Van iedereen vertelt men nieuws met hoopen
En hunne klepel gaat enz.

V.

Heeft de Pastoor in zijn sermooon gegeven,
't is op d'Jef, 't is op Piet, 't is of d'Jef en Piet,
Op iedereen is hare tong geslepen,
En hare klepel gaat enz.

VI.

Haar groot plezier is van haar neus te steken
Dan weer hier, dan weer daar, dan weer hier en daar,
En met de tong zich dapper op te wreken,
Terwijl de klepel slaat enz.

VII.

Is Hubertien in haar nieuw kleed geregen,
't Is toch gek, 't is toch dom, 't is toch gek en dom,
Zoo heeft Katrien haar oordeel al gegeven,
En hare klepel gaat enz.

VIII.

Wil ik eens graag mijn beste klak op zetten
't Is weer dit, 't is weer dat, 't is weer dit en dat ;
Want, bij mijn Trien, mag ik geen voet verzetten,
Of hare klepel gaat enz

IX.

Ben ik, des zondags, eens wat laat gebleven ;
Zuiper hier, Zuiper daar. zuiper hier en daar !
Zoo wordt mij dan een peperneus gegeven,
En hare rammel gaat enz.

X.

Dus met één woord, mijn Trien die kent geen zwijgen,
Gansch den dag, gansch den nacht, gansch den dag en nacht,
't Is dan het best, mijn oor dicht toe te rijgen,
Als hare klepel gaat enz.

Toespraak van wijlen Jan Van Rijswijck, burgemeester van Antwerpen, aan de knapen en meisjes der lagere scholen op het Vaderlandsch Feest van 21 Juli 1904 in de Beurs van Antwerpen. Uittreksel :

Mijn derde koeplet is van zingen.

Jeudige harten, jeudige kelen, zij zingen allemaal. Hoe mooi is niet dat zingen ! Ik bedoel het volkslied, zoo oud als de geschiedenis. Het volk heeft immer gezongen van vreugde of van smart. « Het poverken zingt zoowel van armoe als van weelde », is een Antwerpsch spreekwoord.

Hoort welk een bange klacht daar oprijst door de tijden heen. Het is het lied onzer martelaren, die het vaderland en de vrijheid lief hadden bovenal. Hoort den krijgsgang der jongelingen en knapen ! Ik heb hem nog zooeven gehoord : « langzaam en statig als zij 't een gebed. »

Het stokoud moedertje zit bij 't spinnewiel en neuriet een liedje wijl haar wieltje snort. Voor haar loopt het leven al ten einde, het is of dat met haar draatje zal afgesponnen zijn. Maar de meisjes, die het heele leven nog voor zich hebben, zingen van liefde, al zoo menig duizend jaar. Alleen de boozen zingen niet.

In alle omstandigheden heeft ons volk gezongen, als trouwens ieder ander volk. Wij hebben een schat van oude liederen, ten deele opgeduikeld onder lang bestorven blaen, en onze muzikanten putten nog immer aan dien schat.

Hoe komt het toch dat een volk, zoo rijk aan parelen en juwelen, zoo dikwijls keien uit de beek raapt. En waren het maar keien uit de beek !

Ik wend mij bij voorkeur tot u, lieve meisjes.

Denkt eens aan die armtes onder die armen, die zelfs geen liedjes kennen en toch ook zingen willen. Maar hoe ? Het rood der schaamte komt u op het gelaat bij het aanhooren van zooveel laags.

Welnu er schijnt een eind te zullen komen aan die armoede. De Antwerpsche Tak van het Algemeen Nederlandsch Verbond heeft het voornemen opgevat het volk zijn oude liederen weer aan te leeren. Alle weken zingt men ze voor, de voos of wijze en ook de woorden. Daar wordt de schat weer opgedaan en de rijke inhoud wordt uitgedeeld aan eenieder. Naast de oude liederen staan de nieuwe, zoo menig meeslepende melodij, zoo menig zinrijk woord. Ik zal geen namen van dichters of muzikanten noemen, uit vrees van er te vergeten, maar gaat zelven naar de plaats waar men die liederen voorzingt en opgetogen zult gij luisteren naar den heerlijken zang. Eenmaal zullen uwe kinderen ze van u leeren. O ! Het liedje van Moeder ! wat wekt het zoete herinneringen. Mij dunkt, men zou een moeder nog meer liefhebben, indien het mogelijk ware, eene moeder die zoo mooie liedjes kent.

En hiermede is mijn laatste koeplet uitgezongen. Bewaart in uw hart al deze woorden, wordt goede menschen, leert de bloemen en planten liefhebben, leert de vogelen beschermen in plaats van ze te mishandelen, en leert vooral, leert die mooie, Vlaamsche liedjes, want mooier zijn er geen.

BLADWIJZER

1	Toen het Roodborstje trouwde	3
2.	De Koekoek.	4
3.	Mijne Moedertaal	5
4.	Tineke van Heule.	6
5.	Speldenwerksterslied	7
6.	De Arbeid	8
7.	't Vertelselken	9
8.	Daar reed een boer naar Leuven	11
9.	Prins Karnaval	12
10	Het lied van den Landman	13
11	Bij Moeders feestdag	14
12.	Een modemaaksterke zingt	14
13.	De twee Koningskinderen	15
14.	Kerlingaland	17
15.	Lientje en Mientje	17
16.	Klein Kleuterke	18
17	Bellotteken	19
18.	Dat de zon in 't water schijnt	20
19.	Mijn Trien	21
20.	Toespraak van wijlen Jan Van Rijswijk	23

Herman VATLET
Jean Jaurès laan 73
BRUSSEL 3